

WE HAVE A VISITOR BELOW
Grete Simkute
H Art Magazine #142
© 2015

Iets dat zo dichtbij en 'eigen' voelt, maar tegelijkertijd op onbereikbare afstand blijft: de Nederlandse kunstenares Rozemarijn Westerink is gefascineerd door het mechanisme van de herinnering.

Haar eerste solo in kunstruimte Spaceburo omvat de serie tekeningen en schilderijen Garden I en II, waarbij Westerink door haar bezochte of bewoonde landschappen, plaatsen en ruimtes verkent en probeert te materialiseren in zwarte inkt of acrylverf.

Het zijn directe en irreversibele materialen waarin de kunstenares in een jachtige beweging het residu van haar verleden wil vangen. Ze stuit echter op de pertinente onmogelijkheid van deze taak en lijdt aldus controleverlies – steeds opnieuw. Wat haar rest is het opbouwen van een reconstructie door het toevoegen of weglaten van lagen, wat resulteert in zwart-witte, subtiel surrealistisch aandoende verzamelingen van allerhande beeldelementen die desalniettemin vertrouwde gevoelens oproepen omwille van hun flirt met het archetypische.

De link met een droom is snel gemaakt: zo geven de schilderijen op fluïde wijze, met uitlopende verfstreken en hintend aan een collageachtige structuur, vorm aan een vaag tuinlandschap met kassen, houten huisjes, kegelvormige coniferen, zwevende muurtjes en stenen paadjes.

De keline inkttekeningen zijn daarentegen nauwkeurige, gedetailleerde composities, waar haast geen centimeter onberoerd blijft en de dichtheid van natuurbeelden een veilige intimiteit genereert. De gelaagdheid van Westerinks herinneringen komt wonderschoon overeen met het transparante tekenmedium, waarbij geen laag van het werkproces onverhuld blijft: de rand van een zwembad doorkruist een struik, een conifeer geeft nog blijk van de structuur van de stenen muur waar hij voor staat. Deze tuin, met zijn geometrische waterval, en molshopen in plaats van water in het zwembad, toont geen mensen, vertelt geen narratief; zijn werkterrein is het gemoed.

Westerink evoceert wonderwel een stemming van het afreizen naar een plaats in je zijn, waar het beschut vertoeven is, een nostalgie naar wat er (bijna) geweest is (maar niet helemaal), de sfeer van het niet volledig kunnen plaatsen van een herkenbaarheid die er wel degelijk is. Zodoende is het werk niet zo zeer 'donker' alswel 'duister': het is een voorstelling van de mysterieuze flarden en verborgen dimensies van de nevelige reis die de kunstenares maakt door de krochten van haar geest, grijpend naar iets wat alles behalve gegrepen wil worden.